

నీడలూ - నిజాలూ!

పవని నిర్మల ప్రభావతి

(84 జ్యోతి దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక)

"అమ్మాయిగారు ఈ స్వీట్ల ప్యాకెట్లు తిప్పి పంపారమ్మా! ఈ కవరు మీకివ్వమన్నారు" నౌకరు సీతన్న వినయంగా చెప్పి, టీపాయ్ మీద స్వీట్ల ప్యాకెట్టు, ఎర్ర రంగు కవరు పెట్టాడు.

సోఫాలో కూర్చుని పేపరు చదువుకుంటున్న సుభద్ర త్రుళ్ళిపడింది. టీపాయ్ మీద వున్న స్వీట్ల ప్యాకెట్టు పెద్ద కొండలా కనిపించింది. ఎర్ర రంగు కవరు ఓ మనిషిని పాశవికంగా హత్య చేసినపుడు చిందిన రక్తపు మరకల్లా.. భయంకరంగా తోచింది.

"సర్లె! నువ్వెళ్ళి నీ పనులు చూసుకో" అంది సీతన్నతో. అతగాడు వంగి నాలుగడుగులు వెనక్కి వెనక్కి నడిచి, తర్వాత వెళ్ళిపోయాడు మామూలుగా. అంతటి బాధలోనూ సుభద్రకు నవ్వొచ్చింది. డబ్బున్న యజమానులను తృప్తిపరచటానికీ, అతి వినయం ప్రదర్శించటానికీ నౌకర్లు ప్రదర్శించే ఈ "తిరోగమన నక్క వినయం" బహుశా నవాబుల కాలంలో ప్రవేశపెట్టబడిన సాంప్రదాయం అయివుండవచ్చు.

"ఏమిటీ? ఆ మహారాణిగారు స్వీట్స్ తిప్పి పంపిందటనా?" అందాకా హాలు పక్క గదిలో వున్న కోడలు సుమలత వెటకారంగా అంటూ వచ్చింది.

"లక్షణంగా మనం తిందాం. అందునా ఇవేం 'స్వీట్ స్టాల్స్' నుంచి తెప్పించినవి కావు. మీరు స్వయంగా ఎంతో శ్రమపడి, స్వచ్ఛమైన మన ఇంటి గేదె నెయ్యితో చేసినవి. ప్రాప్తం ఉండాలి అత్తయ్యా! తినటానికీ, అనుభవించటానికీ ప్రాప్తం ఉండాలి" అంటూనే స్వీట్స్ ప్యాకెట్టు కవరు గబగబా చింపి, అట్ట పెట్టె మూత తీసి అప్పటికప్పుడే జిలేబీ నోట్లో వేసేసుకుంది సుమలత.

అప్పుడే మేడ మీద నుంచి వస్తున్న కొడుకు శంకరం నవ్వుతూ "దీపావళి రోజు ఉదయాన్నే స్వీట్లు మింగేస్తున్నావేమిటి లతా! భర్తకు స్వీట్లు పెట్టకుండా స్వీట్లు తిన్న భార్య ఏ రౌరవాది నరకాలలో పడుతుందో నీకింకా పురాణాలు మా అమ్మ చెప్పలేదేమిటీ?" అన్నాడు.

"ఏ నరకాల్లో పడినా ఫర్వాలేదుకానీ స్వీట్లు కనిపిస్తే తినకుండా ఉండటం నా వల్ల కాని పని. రండి. మీకూ పెడతాను." మరో జిలేబీ అతగాడికి ఇచ్చింది. తినేశాడు.

ఇద్దరూ చెట్టాపట్టాలేసుకుని "అమ్మా మధ్యాహ్నం టపాకాయలు కొనుక్కుని ఏ ఒంటిగంటకో తిరిగొస్తాం ఇద్దరం. ఫ్రెండ్సందర్నీ రాత్రి డిన్నర్ కి పిలిచాం. నువ్వూ, నాన్నగారూ భోజనం చేసేయ్యండి" అన్నాడు శంకరం. మరో రెండు నిమిషాల్లో వాళ్ళ కారు కదిలి వెళ్ళిపోయింది. ఊడదీసిన స్వీట్ల ప్యాకెట్టు అందులో జిలేబీలు, లడ్డూలు, పాలకోవా...

సుమలత కంట పడకుండా దాచిన ఎర్రని కవరు మెల్లగా తెరిచింది. చిన్నకాగితం.

దీపావళి రోజు నాకు స్వీట్లకేం కొదవ? ఎన్ని బుట్టలతో ప్యాకెట్లతో వచ్చాయో ఆపిల్సూ..స్వీట్లూ...! అన్నీ ఇక్కడ పిల్లలందరికీ పంచిపెడుతున్నాను. మరెప్పుడూ ఏమీ పంపవద్దని మనవి... కింద సంతకం లేదు..

సుభద్ర సోఫాలో వెనక్కివాలి కళ్ళు మూసుకుంది. దుర్గ కనిపిస్తే సూటిగా కళ్ళలోకి చూస్తోంది. ఆ కన్నులు అగ్ని కురిపిస్తున్నాయి. సుమారు ఇరవై సంవత్సరాల క్రితం.. ఇల్లు దీపావళి పండగ వారం రోజులుందనగా అప్పట్లో ఇంత డబ్బులేదు. కార్లు బంగళాలు లేవు. ఆమె మనో నేత్రాల ముందు గతం సినిమా రీలులా.

భర్త రాఘవరావు ఓ ఆఫీసులో గుమస్తాగ ఉద్యోగం చేస్తూండేవాడు. సాయంత్రం ఆరుగంటలైనా భర్త రాలేదు. ఆ రాత్రి బాగా పొద్దుపోయాక వచ్చాడు.

ఫ్రెండ్స్ బలవంతపెట్టి సినిమాకు పిలుచుకెళ్ళారనీ, వెళ్ళక తప్పలేదు. వెయ్యి క్షమాపణలు చెప్పుకున్నాడు. సుభద్రకు కోపం చల్లారలేదు.

రాఘవరావే అన్నాడు. "చూడు సుభద్ర నీకు వంటరితనం. నాకు ఉద్యోగం, సాంఘికపరమైన కొన్ని బాధ్యతలూ తప్పని సరి. నీకు ఒకటే సమస్య పిల్లల్లేకపోవటమన్నది. నాకు జీవనపోరాటం. పరువు ప్రతిష్ట ఎన్నో సమస్యలున్నాయి. ఈ సమస్యకు ఓ పరిష్కారం కావాలి. డాక్టర్లు మనిద్దరిలో ఏ లోపం లేదంటున్నారు. అయినా పిల్లలు పుట్టలేదంటే మనం చేయగలిగిందేమీ లేదు. ఓ బిడ్డని పెంచుకుందాం. రేపు అనాధశరణాలయానికి వెళదాం"

సుభద్రకి ఇదెంతో నచ్చింది. మర్నాడు ఉదయం ఇద్దరూ అనాధ శరణాలయానికి వెళ్ళారు. పిల్లలందర్నీ చూశారు. సోగకళ్లతో తెల్లగా, సన్నగా, వున్న ఆరేళ్ళ పాప చాలా నచ్చింది ఇద్దరికీ. మిషనరీ "నన్" వచ్చింది.

"ఈ పాప నచ్చిందా మీకు? సరే. ఆకారపుష్టి. మాటలు రావు. ఎంతో కష్టం మీద చిన్న చిన్న మాటలు "అమ్మా.. అక్క.. అన్న" ఉచ్చరించగలదు. ఎలాగూ ఇంట్లో పనిపాటల కోసమే కదా పిలుచుకెళ్తున్నారు. నేర్పుకోండి" అంది. ఆ

చెప్పటంలో ఆ పాప లెవరో తనకేమీకారన్న నిర్లిప్తత నిండివుంది. కులం, మతం, తల్లి, తండ్రి ఏమీ తెలియని ఆ పాపల్ని పెంపకానికి ఇష్టపడరనీ, పనిపాట్లకు నమ్మకమైన పనివాళ్ళుగా మాత్రమే వాడుకుంటారనీ నగ్న సత్యం నిండివుంది.

"మూగపిల్లా?" ఇద్దరూ నిరాశపడ్డారు. అంత చక్కటి కళ్ళు, చక్కటి మొహం.. మాటలురాని, చక్కని బుల్లి నోరు.

"ఏం మాటలు రాకుంటే ఏం? చెప్పిన పని చక్కగా గ్రహించి చేస్తుంది. నాకిదెంత సాయమో పనిలో" అందావిడ మళ్ళీ. శరణాలయంలోంచి ఓ పిల్ల పోయినా పోయినట్లే పీడా విరగడైనట్లు అన్నట్లుంది ధోరణి.

రాఘవరావే అన్నాడు మెల్లగా "పోన్లే సుభద్ర. ఓ మూగపిల్ల... ఇక్కడ ఈవిడ విసుగులో, నిర్లక్ష్యం నుంచి బయటపడేసిన పుణ్యం అయినా దక్కుతుంది మనకు. నీకో పనిమనిషి లేక ఇబ్బంది పడుతున్నావు కదా? రోజంతా తోడుగానూ వుంటుంది నీకు. మనం ఎక్కడికైనా వెళ్ళాలంటే, ఇంటికి కాపలాగానూ వుంటుంది. ఏమమంటావు?"

"అలాగే" అంది సుభద్ర. భయంభయంగా వాళ్ళవెంట వచ్చింది ఆ పాప. శరణాలయంలో పేరేదైన కానీండి దుర్గ అంటాను నేను. నాకు ఆ పేరు చాలా ఇష్టం" అంది సుభద్ర ఇంటికి రాగానే.

"నీ ఇష్టం. ఏ పేరుతోనైనా పిలువు. కానీ ఆ పిల్లకి కడుపునిండా అన్నం, పరిశుభ్రత, పిసరంత ప్రేమ, కంటినిండా నిద్రపోయే అవకాశం ఇవ్వు చాలు. కనీస మానవత్వం అది" అన్నాడు రాఘవరావు నవ్వుతూ.

"అయ్యయ్యో! అదేమన్నమాట? చక్కగా మన స్వంత బిడ్డలా చూసుకుంటాను చూడండి" అంది సుభద్ర రోషపడ్తూ.

రెండు రోజుల్లోనే దుర్గ ఈ కొత్త వాతావరణానికి అలవాటు పడింది. సుభద్రకు చిన్న చిన్న పనులన్నిటిలోనూ సాయం చేస్తోంది. దీపావళి రేపనగా, నరక చతుర్దశి సాయంత్రం సుభద్ర చేసే పిండివంటలకి పిండి జల్లించటం నుంచి, లడ్డూలు కట్టడం వరకు అన్నీ చేసింది. దీపావళిరోజు రాఘవరావు పదిమంది స్నేహితుల్ని పిల్చుకు వస్తాడు ఎప్పుడూ. దుర్గ చకచకా గ్లాసులతో మంచినీళ్ళు అందించింది. టీ కప్పుల ట్రే జాగ్రత్తగా అందరి మధ్య పెట్టింది. చిన్న చిన్న ఎర్రపువ్వులున్న తెల్లని మెట్ల మెట్ల కొత్త గౌను తొడుక్కుని ముద్దుగా మౌనంగా ఆ పిల్ల అలా పనులు చేస్తుంటే అందరూ మెచ్చుకున్నారు.

"మాకూ ఇంత మంచి పనిపిల్ల దొరికితే బావుణ్ణు. కానీ మీలా పదివేల డిపాజిట్ చేసే శక్తి లేదు మాకు" అన్నారంతా.

సుభద్రకీ చాలా ఆనందం వేసింది. దుర్గ మూగపిల్లేగానీ చాలా తెలివిగలది.

మరో దీపావళికి అనుకోని అదృష్టం కలిసి వచ్చింది. మధ్యప్రదేశ్‌లో ఓ స్నేహితుడు కాంట్రాక్టరుగా స్థిరపడ్డ రాఘవరావును తనతోబాటు కాంట్రాక్టులలోకి ఆహ్వానించాడు. రాఘవరావు, సుభద్ర, దుర్గ వెళ్ళారు. ఉద్యోగానికి రాజీనామా ఇచ్చేశాడు రాఘవరావు. ఆ వేళావిశేషం ఏమిటో రాఘవరావు పట్టిందల్లా బంగారమైంది. మూడు

దీపావళులు తిరిగేసరికి రాఘవరావు లక్షాధికారి అయ్యాడు. పదేళ్ళ దుర్గ తెచ్చిన అదృష్టంగా భావించారు ఇద్దరు. దుర్గకు ట్యూటర్‌ని పెట్టారు. తెలుగు, ఇంగ్లీషు, హిందీ, లెక్కలు అన్నీ రాస్తుంది. ప్రశ్నలు, జవాబులూ కూడా రాస్తుంది. పదిహేనేళ్ళు వచ్చేసరికి డైరెక్టుగా మెట్రిక్‌కు కట్టించారు పాసైంది.

ఆంధ్రాకు తిరిగి వచ్చారు. విశాఖపట్నంలో బ్రహ్మాండమైన బంగళా, కారు, పెద్ద సినిమాహాలు ఏర్పరచుకున్నారు. ఇంటినిండా నౌకర్లున్నారు. దుర్గ ప్రైవేటుగా ఇంటర్ పాసయింది. నౌకర్లందరూ అమ్మాయిగారనే అంటారు. రాఘవరావు రోజుల తరబడి వ్యాపార విషయాలలో మునిగివున్నా సుభద్రకేం బాధలేదు. దుర్గతో కాలక్షేపం అయిపోతుంది.

ఆ సమయంలోనే సుభద్ర చెల్లెలు రాధ భర్త చనిపోయాడు. తాగుడుతో ఉన్న ఆస్తి తగలబెట్టేసి, ఉద్యోగం పోగొట్టుకుని, నలుగురు పిల్లల బరువు రాధ నెత్తిమీదపెట్టి మరీ చచ్చాడు ఆ మహానుభావుడు. పిల్లలతో రాధ వచ్చింది. మూడోవాడు పన్నెండేళ్ళ శంకరం "అక్కా! వీడికి చదువుమీద శ్రద్ధ వుంది. నువ్వు పెంచుకుని చదివించవే వాడొక్కడినా పైకి వస్తాడు" అంది.

సుభద్ర రాఘవరావుతో ఆలోచించింది. "పోన్లే సుభద్ర. ఇంత కలిమి ఉండి ఒక బిడ్డ చదువు భారం కాదు మనకి ఉండనీ. మిగతా పిల్లలకీ, రాధకీ కూడా దిగుల్లేని ఏర్పాటు ఏదో చేస్తాను. వీణ్ణి మన దగ్గరే ఉంచుకుందాం" అన్నాడు.

సుభద్ర చాలా సంతోషించింది. దుర్గలానే వీడు కూడా తనకెంతో సాయం అనుకుంది. కానీ అలా జరగలేదు.

శంకరం వచ్చిన వారం రోజుల్లోనే దుర్గ తనకు స్వంత అక్క కాదని తేల్చేశాడు. ఆ పిల్ల స్థాయి పనిపిల్ల స్థాయేగాని తన స్థాయి కాదన్నాడు. ఆ అమ్మాయి అలా ఇంట్లో అన్ని రకాల హక్కులు పొందటం అందరి ఫోంబెడ్ మీదా పడుకోవటంలాంటివి సహించలేకపోయాడు. ఫలితంగా శంకరాన్ని ఇంటికి పంపేసింది సుభద్ర. వారం తిరక్కుండా రాధ మళ్ళీ వాణ్ణి వెంటపెట్టుకుని వచ్చింది.

"పసి వెధవ తెలిసీ తెలియని వయసు. ఆ వయసులో సహజంగా తోటి పిల్లల పట్ల ఉండే ఈర్ష్యతో వాడలా ప్రవర్తించాడు నేను వాడిని చివాట్లేశాను. నచ్చ చెప్పాను. ఇక ఎప్పుడూ దుర్గ విషయంలో దురుసుగా ప్రవర్తించడు వాడు అని నీకు మాట ఇస్తున్నానక్కా" అంది కన్నీళ్ళతో కార్యసాధకురాలు రాధ.

శంకరం "క్షమించమ్మా" అన్నాడు.

సుభద్రతో శంకరంతో తర్వాత పేచీయే లేదు. దుర్గను అక్కగానే గౌరవించటం అలవర్చుకున్నాడు. అయితే ఆ పిల్ల పట్ల అంతరాంతరాలలో అతగాడికి ద్వేషం, అసూయ వున్నాయన్నది సుభద్రకు తెలియలేదు. కాలప్రవాహం జలజల సాగిపోతుంది. శంకర ఇంజనీరింగ్ కోర్సు పూర్తి చేశాడు. రాఘవరావుతో బాటు బిజినెస్ చేస్తున్నాడు.

ఐదు లక్షల కట్నంతో సుమలత కోడలుగా వచ్చింది.

ఆ వివాహానికి ముందే సుమలత తండ్రి శ్రీనివాసరావు గడుసుగా ఓ ముక్క అడిగాడు. "రాఘవరావు బావగారూ దుర్గని పెంచుకున్నారు. ఆమె ఆడపిల్ల. ఎప్పుడో మంచి సంబంధం చూసి పెళ్ళిచేసి పంపేస్తారు మీరు.. పేచీలేదు. కానీ శంకర్రావు లానే మరో కుర్రాణ్ణి పెంచుకుంటే అప్పుడు చిక్కులొస్తాయి. మీరు శంకరానికి ఇవ్వదలుకుందేదో స్పష్టంగా చెప్పేస్తే తర్వాత పేచీలుండవు. మీకూ, మాకూ మధ్య అనవసరమైన అపార్థాలుండవు. మాకు ఒక్కర్తే అమ్మాయి."

రాఘవరావు నవ్వాడు. "మరొకర్ని పెంచుకునే ఉద్దేశ్యం మాకు లేదు. అయినా మీరన్నదీ నిజమే కాబట్టి నాకూ సుభద్రకూ పోషణకు వాటా, దుర్గ పెళ్ళికి ఆమె జీవితానికీ వాటా పోను.. మిగతా అంతా శంకరం పేరుతో రిజిష్టర్ చేస్తాను. మీరన్నట్లు ఏ పేచీ ఉండదు" అన్నారు. అలాగే చేశాడు. దుర్గ బి.ఏ పాసైంది. ప్రైవేటుగా. దుర్గ మూగపిల్ల డబ్బు కోసం ఆమెని పెళ్ళాడేవాడుకాక ఆమెను ఆమెగా ప్రేమించే కుర్రాడి కోసం అన్వేషిస్తున్నాడాయన.

సుమలత కాపురానికి వచ్చింది.

ఇక్కడే మొదలైంది. అసలు కథ శంకరం ద్వారా దుర్గ గురించిన వివరాలన్నీ సేకరించింది. దుర్గ కోసం ఒకప్పుడు శంకరాన్ని వెళ్ళగొట్టిన అత్తగారి ప్రేమ దుర్గ అప్పట్లో ఎంతటిదో అంచనా వేసుకుంది.

అందుకే అందరూ డైనింగ్ టేబుల్ చుట్టూరా కూర్చుని కలిసే భోజనాలు చేసే వాళ్ళు నెల తిరిగేసరికి సుమలత కొత్త పద్ధతి పెట్టేసింది.

తాను తన భర్త మాత్రం కూర్చోవాలి. లేదూ ఇద్దరూ మేడమీదకే తెప్పించుకుంటారు నౌకరు చేత.

"యూ బ్రూట్! భార్యా భర్తలు కూర్చుని ఉన్నప్పుడు బెడ్‌రూములోకి రావద్దని ఎన్నిసార్లు చెప్పాలి నీకు? మా బెడ్స్ మీద కూర్చోవటం, పడుకోవటం అనాగరీకం అని తెలీదు? మా వెంట నువ్వు సినిమాకు రావటమేమిటి? షికారుకు రావటమేమిటి? అత్తయ్యగారి దగ్గరుండాలి నువ్వు" ఇలా అస్తమానం ఏదో ఓ సాకుతో తరిమి వేస్తోంది. దుర్గ నిర్ఘాంతపోయి చూస్తుంది.

సుభద్రకు దిక్కుతోచటంలేదు. కోడలు ఓ ప్లాను ప్రకారం దుర్గని దూరంగా తోసేస్తుందనీ తెలుసు. అలాగని వాళ్ళిద్దరి వెంట దుర్గని ఏ విషయంలోనూ సన్నిహితంగా వుంచేందుకు వీల్లేదని తెలుసు. పెళ్ళి చేసి పంపేద్దామంటే దుర్గ కులం, మతం, మూగతనం లెక్కపెట్టుకుని మంచితనంకాక వాటిని కేవలం "డబ్బు మాట"తో సహించగల మనస్తత్వాలే ఎదురౌతున్నాయి. తొందరపడి లాభంలేదు. మానవత్వం గల కుర్రాడు పెద్దలకూ, సంఘానికీ భయపడని ధీమంతుడూ, ఇచ్చిన డబ్బు సద్వినియోగం చేయగల వివేకి దొరకాలి. అందుకు టైం కలిసి రావాలి.

దీపావళి వచ్చింది. ఎప్పటిలానే సుభద్ర పక్కన నిల్చుని దుర్గ సాయం చేస్తోంది. స్వీట్ల తయారీలో వంటమనిషి చేస్తోంది.

"దుర్గా నువ్వెళ్ళి ఏదైనా చదువుకో. నేను సాయం చేస్తాను అత్తయ్యగారికి. నేను నీలానే అత్తయ్యగారి దగ్గర ట్రైనింగ్ కావాలి కదా? వచ్చే ఏడాదికి అత్తయ్యగారికి రెస్ట్ ఇచ్చి నేనే చూసుకుంటాను ఇంటి బాధ్యతలన్నీ" అంది.

సుభద్ర క్షణకాలం నిర్ఘాంతపోయింది. శంకరాన్ని ఒకనాడు వెళ్ళిపొమ్మనంత తేలిగ్గా సుమలతను వెళ్ళిపొమ్మనేందుకు తనకు హక్కులేదు. కారణం ఆమె తనలానే తనింట్లో అడుగుపెట్టిన కోడలు. ఈ ఇంట్లో తనకెంత హక్కు, అధికారం వుందో ఆ పిల్లకీ అంతే ఉంది. తను ఏ మాత్రం మాట తూలినా "సగటు అత్తగార్లజాబితా" లోకి ఎక్కిపోయి బంధువుల్లో, స్నేహితులతో, చివరకు నౌకర్లలో కూడా హేళనకూ, విమర్శకూ గురౌతుంది. ఇందాక "సుభద్ర చాలామంచిది. చాలా గొప్ప సంస్కారవంతురాలు. విశాల హృదయురాలు "అన్నవాళ్ళే" సుభద్ర వట్టి నటన తెచ్చి పెట్టుకున్న సంస్కారం. చాకిరి కోసం దుర్గని చేరదీసిందంతే. కోడల్ని కోడరికం పెట్టే సాధారణ తెలివిమాలిన అత్తగాక" అంటూ విమర్శిస్తారు.

దుర్గ క్షణగాలం "అమ్మ"కేసి చూసింది. ఆమెలో చలనం లేదు. కోడల్ని వారించే ప్రయత్నం లేదు. దుర్గ మెల్లగా తన రూములోకి వెళ్ళిపోయింది. సుమలత నవ్వుతూ, తుళ్ళుతూ అత్తగారికి సాయం చేసింది. మర్నాడు దీపావళిరోజు వచ్చిన అసంఖ్యాకమైన స్నేహితులకూ, బంధువులకూ, శంకరం, సుమలత స్వీట్సు అందించారు. నౌకర్లు వుండనే వున్నారు. దుర్గ గదిలోంచి రాలేదు. ఒళ్ళు బాగోలేదని సైగలద్వారా చెప్పింది.

సుభద్రకు తెలుసు. దుర్గ ఇప్పుడు ఆ బంగళాలో ఎక్స్ట్రా. ఎవరిలో ఇమిడే వయసూ, పరిస్థితి కాదామెది.

రాఘవరావు బిజినెస్ పనుల్లో రోజులో ఎక్కువభాగం బయట వుంటాడు. ఏ రాత్రివేళో రెండు చపాతీలు తిని, విశ్రాంతి తీసుకుంటాడు.

సుభద్ర పక్కన సుమలత వుంటుందెప్పుడూ. వంటమనిషి నౌకర్లూ వుంటారు అన్ని పనులకు. శంకరం, సుమలత బయటకు వెళ్ళినపుడు సుభద్రకు మీరుతున్న వయసుతోపాటు ఆధ్యాత్మిక గ్రంథాల పట్ల పూజలు, జపాలపట్ల ఆసక్తి హెచ్చుతోంది. ఒకప్పుడు తన వంటరి తనానికి బాధాకరం అనిపించిన ఆవిడకి ఈనాడు వంటరిగా తనలోకి తాను చూసుకుంటూ వుంటే బావుంటోందనిపిస్తోంది. దుర్గతో చెప్పే కబుర్లేమున్నాయి? దుర్గ చేసేపనులేమున్నాయి? మరో దీపావళి వచ్చింది.

సుమలత ఇప్పుడు సర్వాధికారిణి. లాంఛనంగా అత్తగారిని స్వీట్ల తయారిలో సలహా అడుగుతోందంతే. వంట ఇంట్లో సుభద్ర వుందన్న పేరేగానీ సుమలత, వంట వాళ్ళిద్దరి చేతా చేయించింది స్వీట్లన్నీ.

దుర్గ బాగా అప్‌సెట్ అయింది.

రాఘవరావుగారితో వారం క్రితం ఓ రాత్రి చూసాక ఈ విషయాలన్నీ చర్చించిందామె.

"ఇక దుర్గ, లత కలిసివుండటం సాధ్యపడేలా లేదు. నౌకర్లు, బంధువులు అసహ్యంగా మన ఇంటి గురించి మాట్లాడుకోకముందే ఏదో ఓ పరిష్కారం చూడాలి" అంది.

రాఘవరావు చాలాసేపు ఆలోచించారు. తర్వాత మెల్లిగా అన్నాడు. "నాకూ బాధగానే వుంది సుభద్రా. ఈ హక్కులన్నవి చూశావూ. ఒక్కోసారి చాలా అమానుషంగా వుంటాయి. దుర్గకోసం నేనే ఓ అనాధ శరణాలయాన్ని మొదలుపెట్టిస్తాను. దుర్గ ఆ శరణాలయాన్ని "మేనేజ్" చేస్తుంటుంది, ఆ పిల్లలతో, వ్యాపకంతో పొద్దుపోతోందామెకు. తగిన వరుడు దొరకగానే పెళ్ళి చేద్దాం. కారు, బంగళా అన్ని వసతులకూ డబ్బు కేటాయించాను. వారంలోగా అన్నీ సెటిల్ చేస్తాను" అన్నారాయన.

అన్నట్లే చేశారు.. నరకచతుర్దశి తెల్లారేసరికే సుమలత దుర్గమీద ఏదో సాకుతో పోట్లాట వేసుకుంది.

ఒకరు మాటలు నేర్చిన హక్కువున్న వ్యక్తి. మరొకరు మాటలు రాని హక్కులేని మూగప్రాణి.

విజయం ఎప్పుడూ అతి మాటలూ, అతిహక్కు, అతిడబ్బు వేపేవుంటుంది సహజంగా.. అదే జరిగిందిప్పుడు.

"అత్తయ్యా మీరే నిర్ణయించండి. ఈ ఇంట్లో నేనుండాలో, దుర్గవుండాలో. మీరు పెద్దలు మీ నిర్ణయం ఎలాటిదైనా నేను కట్టుబడి వుంటాను" అంది సుమలత కోపంగా.

సుభద్ర నెత్తిమీద పిడుగుపడ్డట్లైంది. ఆమె మౌనంలోనే నిర్ణయం నిర్దేశింపబడిపోయింది.

ఆ సాయంత్రమే కొత్త అనాథశరణాలయం బాధ్యత స్వీకరించినట్లు స్నేహితులందరి ఎదుటా చెప్పి, ఆ బాధ్యత ఆమెకు అప్పగించారు సుభద్ర, రాఘవరావుగార్లు, దుర్గ, ఆమెకు అవసరమైన సామాన్లు కొన్ని అనాధశరణాలయం మేడలోని పెద్ద గదిలోకి మార్చబడ్డాయి. అక్కడా నౌకర్లున్నారు. వంట మనుషులున్నారు. దుర్గ ఆజ్ఞలకు తిరుగులేదు, దుర్గ సర్వాధికారిణి. అందరూ సంతోషించారు. రాఘవరావు సుభద్రల వితరణకు, వివేకానికీ మెచ్చుకున్నారు. సుమలత అత్తగారి ఔదార్యాన్ని, గొప్పగుణాల్ని మెచ్చుకొని, "మంచికోడలు" అనిపించుకొంది అందరితో.

ఆ రాత్రి స్వీట్ల తయారీలో సుభద్ర వంటింట్లో కుర్చీమీద కూర్చుంది. ఆమె కళ్ళముందు ఘుమారు ఇరవై సంవత్సరాలు దుర్గ వివిధ వయసులో తనతోబాటు పాల్గొన్న దృశ్యాలు కనిపిస్తున్నాయి. "జిలేబీ అద్భుతంగా కుదిరిందత్తయ్య? మీరు స్వయంగా పాళ్ళు కలిపితే కుదరనిదేముంది?" అంటోంది సుమలత. వంటవాళ్ళు చేసిన జిలేబి, లడ్డు పాలకోవా, కేకులని జాగ్రత్తగా ప్యాకెట్లు కట్టిస్తోంది ఆమె చురుగ్గా.

తెల్లారగానే స్వీట్ల ప్యాకెట్లు దుర్గకి పంపింది సుభద్ర. అక్కడ దుర్గకూడా వంట మనిషిచేత స్వీట్లు తయారుచేయించింది. సుభద్ర పంపిన స్వీట్ల ప్యాకెట్టి తిప్పి పంపింది చిన్న ఉత్తరం ముక్కతో. "అమ్మా!" శంకరం పిలుపుతో త్రుళ్ళిపడింది.

గతం చెదిరింది. వర్తమానంలోకి వచ్చింది సుమలత శంకరం వచ్చారు షాపింగ్ పూర్తయి.

ఆ రాత్రి యధావిధిగా స్నేహితులు రావటం, గొప్ప డిన్నరూ, స్వీట్లు పంచటం, టపాకాయలు కాల్చటంలాంటి వేడుకలు బంగళా దేదీప్యమానంగా వెలిగిపోతుండగా జరిగిపోతోంది. సుభద్ర మౌనంగా తన గదిలో కూర్చుని వుంది. సుమలతకు ఆమె ఎందుకు అలా వుందో తెలుసు. కానీ తెలియనట్లే తన పనిలో తాను మునిగిపోయింది. అనుకున్నది సాధించుకుంది ఆమెతో మాట్లాడాల్సిన మాటలంటూ ఏమీ లేవని తెలుసు.

రాత్రి దీపావళి అమావాస్య. అమావాస్య గాఢాంధకారాన్ని పారద్రోలుతూ ఇంటింటే వెలుగుల వెల్లువ...

"అమ్మా! నేను నీ స్వీట్లు కోరలేదు. ఐశ్వర్యం కోరలేదు హక్కులు కోరలేదు. నీ కుటుంబంలో ఓ వ్యక్తిగా, నీ హృదయంలో కాస్తంత చోటు మాత్రం కోరాను. అది ఇవ్వలేకపోయావు.

'నేనో, దుర్గో ఎవరుండాలో నిర్ణయించండి' అని సుమలత కోరినప్పుడు "ఇద్దరూ నాకు కావాలి" అన్న ఒక్కమాట నీ నోటినుండి వెలువడలేదు. నాకు మాటలు రాని మూగతనం. నీకు మాటలు వచ్చిన మూగతనం ఆవహించింది. ఆ క్షణం నాకర్థమైంది.

మీలో ఎవరికీ నేనేమీ కాను. అందరికీ ఓ సమస్యను. ఎక్స్ట్రాను. నా హృదయం శూన్యమైపోయింది. నాన్నగారు నిర్ణయించినట్లు.. అనాధశరణాలయం బాధ్యత స్వీకరించాను. కేవలం మీకు సమస్యకాకుండా దూరంగా తొలగటానికే, ఇన్నేళ్ళు కొన్ని నిజాలు... నీడలమాటున దాక్కున్నాయి. ఈనాడవి నీడలు వదిలి ప్రత్యక్షంగా కనిపించాయి."

దగ్గర్లో మాటలు రాని దుర్గ హృదయం మెల్లిగా పలుకుతున్న అనుభూతి. సుభద్ర కళ్ళు మూసుకుంది. ఆ రాత్రి ఎంతకూ తెల్లారటంలేదు. ఆ చీకటి ఎన్ని దివ్వెలకూ తొలిగిపోవటంలేదు.

వంటరితనం తిరిగీ ఆవహించి శూన్యమైన ఆమె హృదయం. నీడలను తొలగించుకుని వచ్చిన నిజాలకు తట్టుకోలేకపోతోంది.

తెల్లారి "సుభద్ర మరణించింది" అని తెలిసినప్పుడంతా "ఆహా! ఎంత పుణ్యాత్మురాలు? ఎంత గొప్ప మరణం? ఏ బాధా లేకుండా, నిద్రలాగా ఎంత గొప్ప మరణపొందిందావిడ" అని పొగుడుతున్నారంతా.

COMMENTS